

1880-03-31

Afsender

Laura Jacobsen

Modtager

Elisabeth Jerichau Baumann

Type:

Brev

Sprog:

Dansk

Afsendersted:

København

Afsenderinfo (lakstempel, adresse
m.m.):

Laura Jacobsens brevpapir

Modtagersted:

Rom

Arkivplacering:

KB. NKS

Dokumentindhold

Laura Jacobsen takker for nogle violer, som EJB har sendt hende fra Rom. På foranledning af EJB udtaler hun sig om Henrik Ipsens 'Et Dukkehjem', som hun ikke bryder sig om. Hun roser EJBs portræt af Orla Lehmann, som hænger i J. C. Jacobsens arbejdsværelse, hvor hun sidder og skriver brevet.

Transskription

Carlsberg 31 Marts
1880

Kjære Fru Jerichou!

Tak for Deres venlige Brev og de duftende Violer. Ved at læse Deres Brev, og see det smukke Syn de har faaet af mig, maatte jeg sige til mig selv. Fru Jerichous rige Phantasie, og Øvelse i, at skue i Menneskesjælene, for at faa det mest aandfulde Billede paa Lærredet, som De jo altid veed at faae frem der, bringer Dem tilige til, at see os almindelige Mennesker langt bedre ind [end] vi er. Jeg har levet mest hos min Svigerdatter i den sidste Maaned, hun har haft den Sorg at miste sin Fader, han blev begravet i Løverdags. Han har det sidste Aar skrantet meget; fik ved Juul en Mavekatarrh, som gik over til Gulsot, og tilsidst til Kræft.-

Min Svigerdatter har ligget i 3 Uger, og skal fremdeles vedblive at ligge

skjønt hun føler sig temmelig rask, hendes Læge vil have det saaledes. Hun skal nemlig til Efteraaret have en Baby, da det et Par Gange er gaaet forkert mener Lægen, at hun maa ligge. Min Mand er Gudskelov rask. Han arbejder paa noget som skal i Trykkeriet, saasnart det er færdig vil han skrive til Dem, jeg tror ikke det vil vare længe inden De hører noget fra ham. Veiret har været skjønt og mildt en fjorten dages Tid, Februarlillier og Krokus kan jeg allerede plukke i Haven, og Stæren har vi længe haft.- Hvorledes befinder Deres lille unge Genneralinde sig ved det meget anstrængende Liv, som De siger hun fører. Det maa dog være meget morsomt at opdage at man har Talenter, og at faae Visheden derom, selvom det ogsaa koster mangt og meget af anden Glæde. De spørger mig, om jeg og er indtaget i Dukkehjemmet. Nei ingenlunde, jeg har formelig sørget over, at nesten alle mine Venner, men

dog især Quinderne, kan finde Nora i sin gode Ret, naar hun løber fra en Mand, som hun har berøvet Æren, fordi han taler haarde Ord til hende, og da han fortryder disse haarde Ord, og nesten beder om tilgivelse, for at have sagt dem; lader Digteren hende skruer sig op til en meningsløs Idealitet, som er aldeles parodisk, man kan neppe bare sig for at le af hende, hvor Forfatteren mener mener man skal røres, og hvor det største Publicum græder strømme. Han har jo ganske vist forkjælet hende, men han har dog paa en smuk Maade tilrettevist hende, fordi hun ikke talte Sandhed. Man skulde dog troe, det ogsaa skulde have en god Virkning.-

Men det er saaledes nu til Dags, de unge Koner vil forkjæles, de vil have Mændene til, at rette sig efter dem i alt det Smaa og naar saa det Store møder, har de ingen Øvelse i at taale og lide. Frihedsfølelsen gjør Moraliteten Skade. Der er ingen Moral i Dukkehjemmet, dog har det gjort sin Nytte, thi det bringer dog mange

til at angre, naar De lader en lille Nødløgn løbe af Stablen. Jacobsen er naturligviis saa enig med mig i Bedømmelse. Han skal ikke siges, at have forkjælet sin Kone, eller ikke givet hende formegen Selvstændighed. Hun knipses blot i Lommen, men hun befinder sig vist bedst derved. Jeg sidder i hans Stue og skriver dette. Lehmanns sjælfulde Blik skuer ned paa mig, og gjør mig ganske varm; han var en Hædersmand, og en Ridder, jeg glæder mig altid meget over disse skønne Træk ere blevede forevige. Jeg troer, hvis han vidste, at vi havde ham paa vor Væg vilde han have en Følelse af, at være komne til en Slægt, som vil hædre hans Minde, og glæde sig over det saa længe som de leve.- Desværre har jeg indtet af Interesse at melde Dem, og vil derfor ikke opholde Dem længere. Vil De hilse Deres Datter og selv være kjærlig hilset fra os alle unge og gamle. Deres ærbødig hengivne Laura Jacobsen.

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

til at angre, naas De lader en lille
Vordtagen løbe af Stablen. ^{og} Jædder
er naturligvis saa enigt med mig
i Bedømmelsen af Dullebjørnen.
Hun skal ikke sige, at have forkyndt
sin Hone, eller givet hende formeget
Selvfølgelig. Hun knipses blot
i Lommen, men hun befinder sig vist
bedst derved. Jeg pletter hans Hænder og
væv dotte. Lehmanns Spøstfulde Blik
skær med mig, og jeg er mig ganske
varm. Han var en Modersmand og
en Beddet, jeg glædes mig altid meget over
disse skjønne Trost ere blevede saa smukt
og saad forevige. Jeg tror, hvis hun vid-
er, at vi havde ham paa vor Dø, vilde han have
en Solst og, at vore hvide Blau Skjort, som
vil høre hvide hvide, og glæde sig over det saa
lange som de leve. Derovre har jeg en
af Introspekt og melder Dem, og vel dog for ikke
hvide Dem længere. Vi De hvide Deres Det
tes og selv vore hvide. Det set fra ad alle
unge og gamle. Deres otte bade hang omme
Laura Jacobsen

Carlsberg, Høst
1880

J

Hjære Fra Jericho!

Tak for Deres venlige Brev og de
duftende Violser. Ved at læse Dem
Brev, og se det smukke Brev de har
maet af mig, maatte jeg give det mig selv.
Fra Jericho's nye Chantise, og Gode
se, at hui i skinnes hvide, for at
gode det mest aandelige Ballede, naar
Lorredet, som de id altid ved at faa fra
det, brydes Dem. Lige til at set og
sluindelige skinnes, for langt baden
en vi ere. Jeg har levet mest, hos min
Lige gørdet i den sidste Almand, hun
har haft den Sorg, at nogle sin Tante, han
blev begravet i Lørdags. Han har det
bedste, som han til mig, jeg ved
trul en skænder, som gik over
til Guld, og til det det Trost.
Min Lige gørdet har liget i 3 Uger,
og har faaet det ved Lige at se.

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

Kjært hun føler sig temmelig rask, reudes Løge vil have det saaledes. Hun skal nemlig til Aftenaaft have en Bøje, da det er en Gænge er gaaet for hvert mener Løgen, at hun maa lide. Min Mand er end paa det rask. Man arbejder paa meget for hals. Trækkenet, saarast det er fordi vil hun skrive til Din, jeg tror ikke det vil være længe inden De hører noget fra ham. Viint har været kjært og mildt i forsten dages Tid, februarlille og Krokken har jeg allerede paa hals i Glæde, og Løgen har vi længe haft. - Hvorledes befunder Deres lille unge Genneralinde sig ved den det meget antrommer i Din, som De siger hun føler. Det maa da være meget usandsagt at ordene at man har taltes, og at saa Vi heder derom selv om det og paa koster mangt og meget af anden Glæde. De siger mig, om jeg er i indtaget i Dukkehemmet. Men ingenlunde, jeg har fornemlig føret om at næsten alle mine Venner, men dog i det Arviderne kan finde. Noget i sin gode Ret, saa som liden fra den i Mand som hun har begivet Over, fordi han taler haardt Ord til hende, og da han fortrodes disse haardt Ord, og vi ten bedes om Tilgivelse, for at have sagt dem, lader Dytteren hende skone sig, og til en meningsløs Idealtet, som et aldeles paradisk, naar han usigne bare sig for at Lee af hende, hvad Færdes man skal, og hvor det største Publignum godes Strømme. Hun har jo ganske vist forkjølet hende, men hun har dog paa en fin og skænde tilrottet vist hende, fordi hun ikke talte Sandhed. Man skulde dog troe, det og paa hende have en god Virkning. - Men det er saaledes nu til Dags, de unge Mænd vil forkjøles, de vil have chancen til, at støtte sig, efter dem i det som er, naar paa det store møder, har de ingen Anvæls, at taale og lide. Frøhedspølelsen, og Moraliteten Skade. Der er ingen Moral i Dukkehemmet, dog har det sig, sin Kætte, thi det bringer dog mangt